

הושט יד

מילים: אביב ברזילי
לחן: עמנואל עמירן (פוגצ'וב)

הושט היד
וקרא לאח
הדלק הנר
אשר דעך

קרא ואמר
אחי אתה
פתוח לבבי
לך

העפל ופרץ
בראש לאה
וקרא בקול:
עוד נעלה!

כינרת

מילים: אביב ברזילי
לחן: עמנואל עמירן (פוגצ'וב)

בלחן האור וברקטט היפי
אליך ערגנו, כנור הגלים,
פששיר דיגים מרצד לילותיך,
נגון חלוצים מסביבך משתפף.

את נעו גליך, חיקך הפתוח.
סירת מפרשים את גולשה על גלים.
נרח חור שעלה והופיע,
שיר ערש הוא שר לך, שיר ערש מרדים.

כנרת, את עמק הזיו והרנו,
לילות שקויי-יפי עטרו שלותך.
נרדן אל חיקך מריע בלחש,
ממנו יוצא הוא והלאה הולך.

אלפי רבבות, מיליוני ימים
אליך הושטנו, כנור הגלים,
פשחרש סירת-מפרשים בך גולשת
וסהר לוחש לך שיר ערש מרדים.

ברגליו השתיים...

יום-יום הייתי רואה אותו גורר רגליו על פני הרחוב באטיות מרובה. חבריו אצו-רצו בחפזה, והא שרץ דרכו לאט. חבריו שחקו שטופי-חדווה בכדור והוא ישב בצד. רואה, מביט... תמיד רק רואה ומביט.

יש, ובהתבוננו במשחק היה חש בסכנה שבה נתון אחד המשחקים (רק הוא בעצמו בלבד הבחין בדבר) וכמעצמן נעו רגליו, כרוצות לרוץ לעזרתו.

יום אחד בא לחבריו כשכדור בידיו. כדור-רגל חדש. הכל סבוהו ובחנו בעיניהם, את הכדור שריח-עור טרי נודף ממנו והרעיפו מבט ידידותי על המחזיק בו. מיד הבחין בדבר, הוא, הרגיל לפגוש מבטים מלוכסנים בלעג, ובעיניו ניצת ברק נצחון. נצחון על החברה הלועגת לו הרבה, החיה את חייה השזורים אור וזוהר ללא התחשבות בו, היוצאת לטיולים ולמסעות בלעדיו ושעתה נתונה היא לחסדו, בעל המום.

הוא מסר להם את הכדור, ובעצמו ישב והתבונן. הם שיחקו בכדורו והוא, בעל הכדור, ניתן לו לצפות ותו לא.

אמש ראיתיו רוכב על החמור, צוהל ומאושר. עתה ערך תחרויות מירוץ עם חבריו. עתה עמד מזומן למלא שליחויות למכביר. בזה אמר לפצות את אותם הימים הרבים בהם גרר רגליו על פני הרחוב באטיות מרובה...

למול הלילה

חושך. הכל סביב שרוי בדממה אילמת. רק פה ושם נשבר עלה יבש או נפל תפוח-זהב. אנו צועדים אל חיק הלילה השחור, לבין זרועותיו הפתוחות.

השמים ממעל זרועים רבבות כוכבים, המנצנצים באורם המזהיב. מתוך הדממה עולה ונרקמת אגדת לילות-מכורה...

דמות במרחק מפחידה קצת, אך אנו ממשיכים ללכת! בהתקרבה - צוחקים חרש. אין זה אלא אילן צעיר.

הדרך נמשכת, החושך גובר. לפתע ישלח תן את יללתו על פני המרחב והדה יתגלגל, יתנשא.

הגענו למקום המיועד. נתפרדנו לשתי קבוצות והתחלנו את משחק-הלילה. הקבוצות התרחקו זו מזו. כל קבוצה העלתה מדורה. להבתה האירה את המרחב האפל באור רוטט, מהבהב ומלהיב.

תפקיד כל קבוצה. שמירת מדורתה וגם - חדירה לשטח המדורה השניה.

יצאנו. מרחוק מהבהבת המדורה הנגדית. אנו צועדים חרש. עוצרים את נשימתנו לקול נפילת עלה, מתכופפים ושוב מזדקפים. מטרתנו אחת. הזמן עובר. פאתי-מזרח מחוירות וירח גדול עולה ומטפס אל-על. החושך הולך ונעלם. סביב אור קלוש, אך

מלא רוך. אנו ממשיכים להתקדם. המדורה קוסמת וקוראת. אנו מתקרבים בזחילה. המתיחות גוברת. הלב דופק בחזקה. ההרגישו השומרים ? לא. פחד-שוא. הגענו.

תם המשחק. אנו חוזרים הביתה. הירח מלוונו באורו, באלומותיו המכסיפות. הכל כשהיה, ורק בלב, שערך למדורה במרחק, שנמשך אליה - נדלקה התקוה. מול הלילה האפל נפלטות המלים הקצרות, הרוצות להביע משהו מרחשי הלב. אל משואות שנדלקו על גבולות-מכורה נעפיל, נעלה. מול הלילה האפל, מול התן המיילל - הדלקנו לפיד ואורו רוטט...

ר' יהודה הלוי

הדבר המציין את יהודה הלוי היא הופעתו בתורת משורר. גם את שלמה ראינו מופיע כמשורר

שלמה הוא המשורר האוהב ור' יהודה הלוי המשורר הכמוה.

הדברים המושכים את יהודה הלוי לארץ-ישראל מבחינה רוחנית, היסטורית ואידיאית הם: כל סלע, כל כבדת אדמה.

בשבילו הארץ היא מקום הנביאים, מקום בה שורה השכינה. עם בוא הלוי לארץ אופפת אותו הרגשת תוגה. הוא פורץ בבכי, בראותו את הארץ בשממותה. פוגעת בו ההשוואה בין הקיים כעת ובין מה שהיה קיים אז.

הנוף המתגלה להלוי הוא נוף שאין עין אדם שתהנה מזיוו. הוא בא אל הכרמל הקרח, נושא את עיניו אל ארזי הלבנון, המושכים אותו בעתיקותם. הוא מבקר גם חורבות, גם קברים. הוא משתטח על קבר ירמיהו. הוא דומה לירמיהו בקינותיו.

ר' יהודה הלוי נרדם ואז הוא חולם. ובחלומו הוא רואה בעולם הרפאים את מתי ציון מתים אלה רואים בו את ממשיכם, אך הנה וקורה דבר טרגי. מטשטשים הגבולות בין עולם המציאות והעולם הדמיוני. הלוי נהרג תוך כדי חלום, הוא רק חזר לרגע קל לעולם המציאות ושוב הסתלק לעולם רפאיו...

ANDANTE - J. 66

[illegible]

בית הפלמ
התקבל מ
תאריך
שרת-ב

— 22 / 0 24

பொருள் ஈழம் நாடு.

שָׁדִים כְּבִדִּים בְּשָׂבִים הִשְׁתַּחֲלִים,
אֲמוּסִים הַשָּׂבִים בְּיָמָם.
וְעַד מָקָם לֹב־עוֹלָם בְּהַקְדָּתָה -
רוֹקֵה: לִיל־תַּקְוָה הוּא אֶחָד!

השפה אשרה דולקת קרוב.
דולקת, נקצת קרוב.
נקצת חור קתקרב סתקרב
קצובות סתקרב סתקרב.

בין שולחנות

10

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

ה

ה

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

3

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

בין שולחנות

על כנפי תהנין

10

על כנפי תהנין

ל. אטלס

למאמ של

אם אלוף על מן יחוס?

11

לחישת מוט

מחל דברתי שמים

ולמאמ חלש

הקצו על דבר מוט

12

למאמ מוט

ולמאמ קול

לחישת מוט

א. א. א. א. א.

מחל מוט

1
באי אלה פדים תצדיקת אלה
ואשר אתה חתך לאו רב מביא.
לאל פדוסיא גבולותיך דור
זה עוף יבאר משבר ומולא.

את כל שגרותיך תצדיקו לרוב
אלה גבולותיך השכר מקדש
כן את מלך הושרת מחלוק
ואתך כנען חזקו או לשר.

ואת במעבר כיגל את אלה
אשר נקודת חתומך בולוק
כאלה חתה מן ישר נסיח.
כאלה וינך במחשבת חתומך.

אלה אתה הן שטח ונולד חזק
שמה הן גבולותיך ואלו דאז אחר
אשר יש גבולותיך בנך פדוסיא
בזקת אלה גבולותיך.

בזל מיעה. חתומך לך דור
אתה את שטח חתומך פדוסיא.
ובך הן כחל אחרת במעלה
הכרת אלה חתומך פדוסיא.

אין דאס זעלבס ריזן גרענען אנטא

2 און דאס זעלבס זעלבס אנטא
און דאס זעלבס אנטא אנטא
און דאס זעלבס אנטא אנטא.

==

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

==

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

==

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

==

5 און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

און דאס זעלבס אנטא אנטא.

==

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ

וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ

וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ

וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ

וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלְךָ

עמיתים, שגור לא ציחק, ויש בו כי חסד
 בשל כך, לא יאמר, נאמר מלכות
 וזהו השמירה אשר נאמר לה
 אשר ואלו שתיים נאמר

פניו לא נשקט, וזהו שכן חסד
 מלא נאמר, כי נאמר יאמר - וזהו
 חסד אשר צדקתו נאמר
 חסדן | חסדן, וזהו שכן נאמר

והוא שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד

וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד

וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד

וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד
 וזהו שכן נאמר, וזהו חסד

תָּלֶם אֶל הָאֶפֶק

התָּלֶם נִשְׁזַר אֶל הָאֶפֶק,
הַנֶּפֶשׁ חוֹתֶרֶה לְמִרְקָב;
רַק שִׁירָךְ לֹא אוֹכֵלָה לְזֹכֵר פֶּה,
רַק שִׁירָךְ הַתָּמִים וְנִלְבָּב.

רַק שִׁירָךְ זֶה שׁוֹרְרֶת לִי אֶף אֶמֶשׁ
בְּשִׁבְתִּי סָבִיב לְמִדּוּרָה;
וְהָרוּחַ פָּרַט אֵיזָה זָמֵר
לְמִרְקָב הַלִּילִי, לְדַמָּמָה.

רַק שִׁירָךְ זֶה שׁוֹרְרֶת לִי אֶף אֶמֶשׁ
עַל שְׂדֵמָה וְעַל זֶהב־שִׁבְלִים;
וְעַל זֶה כַּף־הַיָּד הַמִּיבָלֶת,
שֶׁתֵּאֱחָז בְּיָדִית־הַפְּלָדִים.

התָּלֶם נִשְׁזַר אֶל הָאֶפֶק,
גּוֹאֵה בְּלִבָּב הַחֲדוּה;
רַק שִׁירָךְ לֹא אוֹכֵלָה לְזֹכֵר פֶּה
מוֹל שְׂדֵמָה מִשְׁחִירָה רְחֹבָה — — —

נִטְעִים.